

~~Cox. 13. 214~~

~~Al. 22. 274~~

Cox. 13. 214

RESPONSVM

DE SVCCESIONE

REGNI PORTVGALLIÆ

PRO PHILIPPO HISPANIARVM

REGE PRINCIPVM

OMNIVM POTENTISSIMO,

Aduersus Bononiensium, Patauinorum,
& Perusinorum Collegia.

MICHAELE AB AGVIRRE I.V.D.

& in sacro Hispanorum Collegio Bononiae,
collega auctore.

*In qua diligenter quoque differitur de successione feudorum,
fideicommissorum, emphyteusis & aliorum
id genus similium.*

Cum Indice rerum memorabilium locupletissimo.

CVM PRIVILEGIO.



VENETIIS, MDLXXXI.

Apud Franciscum Zilettum.

Ferdinandus Fera V. 10

*se habet subij
gijij ph. 13. 214
et in p. h. 13. 214
Reg. 13. 214
se habet et in p.
13. 214
Sancti 13. 214
13. 214*

ILLVSTRISSIMO
ATQ. EXCELLENTISSIMO
D. IOANNI ASTVNICA,

PRINCIPI PETRAE PERSIAE,
militiq. S. Iacobi in Castella supremo commendatori, & in
Neapolitano Regno Proregi, ac generali Duci,

*Michael ab Aguirre I. C. & in sacro Hispanorum Collegio
Bonomia collega. S. P. D. ac felicitatem optat.*



TSI temeritatis, audaciaeque summae, plurimis videri
posset, Excellentissime Princeps, & qui litteris, & in-
genio, & omni doctrinae varietate praediti sunt, velle
nunc me neque aetate, neque ingenio, neque auctoritate,
valentem, litterariam cum tribus totius Italiae praec-
clarissimis collegijs contentionem assumere, tamque
grauem & arduam prouinciam suscipere, vt tot sapientissimis viris, pu-
blicisque bonarum litterarum professoribus repugnantibus, demonstrare
velim vtriusque iuris studiosis, ad inuictissimum, & potentissimum
Philippum, Lusitanorum regnum omni iure pertinere: verum si praeci-
puum scopum mihi propositum veritatem (cuius mihi amor a natura
insitus est) vniuersae Italiae patefaciendi, animaduertent, & vim ratio-
num, grauitatemque ac multitudinem sapientissimorum authorum (qui-
bus nostram sententiam validissime tueri nitor) perpenderit, neque te-
mere, neque arroganter, siue audacter nimis cum iisdem me conten-
disse perspicuum omnibus fiet, quod cum & ipse altius mecum cogita-
rem, non solum incussum mihi animo timorem depuli, verum etiam
vix apud me statuere potui, maiorem ne mihi voluptatem, an admiratio-
nem attulerit haec tam iusta, legitima atque aequa pro Philippo domino
nostro contentio. Illud autem tantum me semper deterruit, vt quod nul-
lus vnquam, siue doctissimus, siue iustissimus quantuncunque fuerit
calumniantium morsus, & caninam facundiam euadere potuerit, nisi
pro vetustissima consuetudine omnium fere gentium recepta, patronum
sibi, ac maximae auctoritatis defensorem obtinuerit, ob idque cum &
me tyronem non minus quam ceteros doctiores viros, patrocinio ali-
quo indigere existimarem: cumque tuam illam liberalitatem Excellentis-
sime Princeps, & incredibilem erga me beneuolentiam, cum maximis
utilitatibus, quae ex hoc tuo liberalitatis, & beneuolentiae fonte in bona-

rum artium studiosos detruantur, memoria repeterem. nemini tutius,
quam finituo has meas lucubraciones comendare me posse in animum
induxi. Nam etsi apologiam pro Philippo domino nostro scripturam
me in iplo limine prodiderim, multum tamen mihi inuidie vel titulus ip
se concitaturus videbatur, quapropter non alio, quam nominis tui cly-
peo tam retundenda existimaui, ut te nobis ^{etiam} ferè Herculem inuo-
care non dubitauerim. Nam cui hoc mihi qualecunq; opus dicare pos-
sum, quam illi, cuius preclara magnificentie integritatisq; arma, vita vir-
tutibus omnibus illustrata me semper ita impulerunt, & in admiratione
rapuerunt, ut a virtutis tue contemplatione deflectere oculos nunquam
potuerim. Illud tamen, Excellentissime Princeps, ingenuè fateor, ingenij
tui summum examē me semper formidasse, qui fortasse probaturus non
essēs, ut tam citò contra tot doctissimos viros quidquam scribere aude-
rem, atq; tibi dicatum in publicum redere, verum pari audacia timorem
hunc transiisti, quòd & praesertim aduersarij nostri haud minori auda-
cia (ne temeritate dicam) scribere contra Philippi domini nostri ius ausi
sint, quare, Excellentissime Princeps, qui nobilitate, ingenio, & virtute pre-
stantes omnes, non modo extollere iacētes, sed etiam eorum magnitudi-
nem amplificare consueuisti, læta fronte, qualē studiosis omnibus presta-
re soles, accipe, que nos tibi candidissimo certè animo nuncupamus, non
quòd nomini tuo his tibicinibus opus esset, sed ut sub tanti Principis pa-
trocinio a mala lingua innoxius liber per docta hominum ora volitaret.
Illudq; tu in summa habe, quidquid ipse ingenio, viribus & calamo pos-
sum, id omne tuo nomini adiectum, obnoxiumq; esse: tantumq; hoc a no-
bis deprecari, ut in clientum tuorum ordinem me conijcias. Vale.



I N D E X
 R E R U M M E M O R A B I L I U M
 Q U A E I N H O C A T O L O G I A
 L I B R O C O N T I N E N T U R

**P O R T O G A L L I A E
 G E N E A L O G I A.**

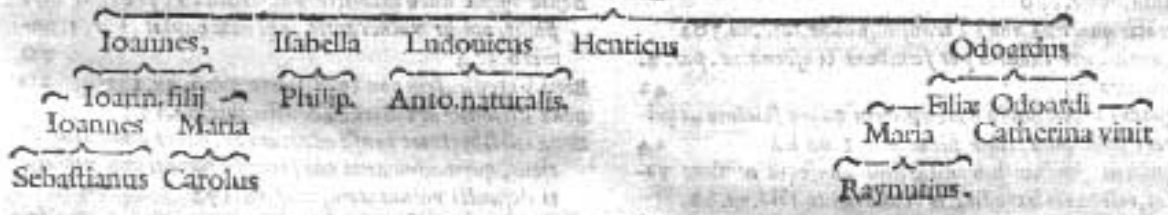


Alfonfus Sextus.

Thyresia filia naturalis.

Alfonfus Primus Rex Portugalliae,
 & post plures alios

Emanuel,
 Filius huius.



A P O L O G I A
 DE SVCCESIONE
 REGNI PORTVGALLIAE
 PRO PHILIPPO HISPANIARVM REGE.

MICHAELE AB AGVIRRE I. V. D.

Auctore.

S V M M A R I V M.

1. Libelli methodus in primis proponitur.
2. In vniverſa ſucceſſione potius attenditur perſona vltimi morientis, quam eius a quo primum bona profecta ſunt, ſive agatur de ſucceſſione ſuorum, ſive de ſucceſſione agnatorum, ſive etiam de ſucceſſione cognatorum.
3. Cum quidpiã a lege vel ſtatuto pluribus ea conditione defertur, vt quiſpiam eorum ceteris preſeratur, nequaquam admittuntur poſteriores, donec adſuerint qui in gradu priores ſunt.
4. Quando plures ſunt vocati ſub indefinito vel collectiuo nomine, puta familia, generis, cognatorum, conſanguineorum, poſteriorum, deſcendentium, vel id genus ſimilium, ita accipienda ſunt verba, vt intelligamus proximiorẽ eſſe admittendum, ceteriq; deinceps eodem ordine.
5. Axioma illud, quo paſſim edocemur, proximiorẽ eſſe admittendum, in legitimis duntaxat hereditatibus intelligendũ eſt iuxta aduerſariorum ſententiã, nequaquam vero in regnis & in ceteris huiusmodi ſucceſſionibus, quæ tamẽ ſententiã ab auctore copioſe refellitur.
6. In ſucceſſione feudi vltimi deſuncti quoad proximitatem haberi ratio debet, non etiam primi eiusdem feudi auctoris.
7. Feudum in dubio hereditarium diiudicari debet.
8. Non ambigitur, quin filius in feudis patrẽ cui ſucceditur, repræſentet.
9. Exploſa Bononiensis Collegij ſententiã.
10. Filius repudiata hereditate paternã feudũ etiam ſimpliciter conſeſſum retinere nequit.
11. In ſucceſſione fideicommiſſi, vltimi poſſeſſoris, non etiam primi inſtitutoris habenda ratio eſt.
12. In fideicommiſſo quod familia delatum eſt, ſive ab aſcendente illud relictum ſit, ſive a patruo, ſive amita, ſive etiam matre terra, dubitandum non eſt, quin filius patris perſonã repræſentet.
13. In ſucceſſione iuris patronatus vltimo poſſeſſori ſucceditur.
14. Filius i iure patronatus Eccleſiaſtico, & in emphyteuſi patrem quoque repræſentat.
15. In ſucceſſione Regni vltimo poſſeſſori ſucceditur.
16. Explicatur Pontificis reſponſum in c. licet, de voto.
17. Is duntaxat grauari poteſt, ad quẽ aliquid non iure proprio, ſed hereditario ex illo ipſo a quo grauatur peruenturum eſt.
18. Luſitanorũ Regnum hereditarium eſſe indicat Rom. Pontifex in c. grandi, de ſupplen. negli. prala. lib. 6.
19. Commentitia de verbis Pontificis aduerſariorum traditio.
20. Bononiensium & Patavinorum ſenſus circa tex. in c. licet, de voto, improbat.
21. Ordine genituræ in ſpe Regni cupiam commich. ab Aguir. Apolog. A petere

PRIMA APOLOGIAE PARS,

IN QVA TRADUNTUR RATIONES, QVAE

aduersus Raynutium dumtaxat reclamant.



VM contentio-
nem cum diuer-
sis personis, nec
iisdem iuris ratio-
nibus nitenti-
bus, habituri si-
mus, ut omnia
recte, atque or-
dine tradatur, necessarium duxi ꝛ metho-
dum hac in re mihi propositam in pri-
mis recensere, sic enim eueniet, ut ad reli-
qua, quae consequuntur, facilius hinc ad-
itus pateat, quo veritas omnibus iuris stu-
diolis manifestius constet, quam am-
plius fieri possit. Primo igitur rationes,
quae aduersus Raynutium tantummo-
do sese mihi obtulere amantissimo lecto-
ri in medium profertam, easque ab aduer-
sariorum calumnijs validissime (ni fallor)
defendam. Deinde vero illas recensendo
rationes, quae non tantum ipsius Raynu-
tij verum & Catherinae Bragantiae Du-
cessis simul conatum evertunt. Tertio ve-
ro loco fundamenta ab aduersarijs iacta
quibus suam probare conantur senten-
tia, fidelissime referre, easque proflus euel-
lere non grauabor. Denique Antonium nul-
la iuris ratione nitti posse, multis maxi-
misque rationibus, nec non & grauissi-
mis interpretum autoritatibus palam
ostendemus.

Prima ergo ratio, quae aduersus Raynu-
tium reclamatur, quaeque firmissimum est no-
stra sententiae praedictae, sic se habet in
omni successione persona ultimi morie-
tis, non eius, a quo primum bona profe-
cta sunt, inspicitur, siue agatur de suc-
cessione suorum, siue de successione agna-
torum, siue etiam de successione cognato-

rum: etenim in successione suorum mani-
feste id definitum est in §. cum autem
queritur. instit. de hered. qui ab intesta.
& in l. 2. §. proximum. ff. de suis & legiti-
hate. in successione vero agnatorum ex-
ploratissime sancitum est in l. ex duobus.
& in l. pen. ff. vnde legitimi. & in §. proxi-
mus. instit. de legi. agna. success. In succes-
sione autem cognatorum expressim quoque
statutum est in l. §. proximiores. & §. si
quis proximior. ff. vnde cog. ꝛ quapro-
pter cum quidpiam a lege, vel statuto
pluribus ea conditione defertur, ut ali-
quis eorum ceteris preferatur, nequa-
quam admittuntur posteriores, donec il-
qui priores sunt in gradu, aduerint. l. si
filius qui patri. §. cum filius. vers. & sine du-
bio, qui in gradu sequentes sunt, admit-
tentur interim. ff. de bon. liber. l. 3. ff. de ac-
quir. hered. l. si plures. ff. de iure deliber.
vbi assignandum est tempus ijs, qui prio-
ri sunt in gradu, ut deliberent, num se
admitti velint, antequam ceteri admit-
tantur. l. §. si intra centesimum. vers. si
mortuus sit prior, statim sequens admitti
debet. ff. de success. edict. c. p. defectu. ex-
tra de elec. l. peto. §. vlt. ff. de leg. 2. vbi si re-
ftator, fratre herede instituto, petit, ne
domus alienaretur, sed in familia relin-
queretur, deinde vero haeres alienauerit,
proximior quisque primo loco invita-
tus est, cuius legis autoritate sic sane
intellexit Oldrad. consi. 178. ad fin. tex. in
c. j. in extremo, tit. de natu. success. seu. Dñ
scriptum est, omnes lineas aequaliter vo-
cari: ut scilicet proximior quisque censetur
vocatus: vnde etiam crebro a iure
civilis cauetur, ꝛ quando plures sunt vo-
cati sub indefinito, vel collectiuo no-
mine,

fra specie Henricus Rex, siue quilibet alius, nullum inferre potuit præiudiciũ Philippo Domino nostro, vel quibuscumque alijs consanguineis, vt latissime ostendimus, nu. & ita illam Ioan. And. & Bar. traditionem limitant Imo. & Domi. in cap. grandi, de supplen. negli. præl. lib. 6. loquentes in casu, in quo præiudicium inferri non potuit. Idem Imola, prout à quibusdam allegatur, licet non comperi in eius lectura, quæ circumfertur, in c. nisi cum pridem. §. personæ, extra de renun. Pet. Anchar. conf. 427. circa primum quæsitum. Alexã. in d. §. & quid si tantum, col. pen. vers. nec obstant, quæ hic notat Bar. ff. de liber. & posthu. & conf. 67. consideratis his, col. 3. nume. 6. versic. iuuatur ista conclusio lib. 1. Deci. conf. 85. cuius superscriptio incipit, de gradibus succedendi, in fine 3. dubij, & siue spectat, quæ docuit Bal. in l. nam ita diuus ff. de adop. & in l. vit. C. quib. res iud. non noceat. & Ang. cõf. 17. Comes Brandisius cum simil. Quocirca, siue Antonius fuerit legitimatus, siue non fuerit, amplius dubitandum non est, quin is prorsus repellendus sit

à successione regni Portugallie; omnino verò ad eam admittendus Philippus Dominus noster.

Hæc sunt, quæ mihi aduersus Italiae Collegia pro Philippo Domino nostro, Principum omnium potentissimo, inuictissimo, prudentissimo, ac sanctissimo se obtulere; non ea sanè subtilitate, & elegantia, quæ par forte erat pro rei dignitate, atque amplitudine, sed summa quidem diligentia, & studio in perquirendis vndiq; locis omnibus, ex quibus rei veritas, quæ satis obscura pluribus adhuc visa fuit, vniuersis iuris studiosis manifestissima in posterũ redderetur. Quocirca & de alienis quoq; disciplinis multa quãdoq; accepimus: aliorumq; auctorum, nim Græcorum, tum Latinorum, testimonia nonnumquam desumpsimus, non ambitiose quidem, & multiplicis doctrinæ ostentandæ causa, vt multi solent, sed quòd ad rem ipsam, de qua tractabatur, aperte confirmandã & explicandam aptissima ac etiam maxime necessaria esse existauimus.

F I N I S.

V E N E T I I S,
 Apud Franciscum Zilettum.
 M D LXXXI.